

CREACIÓ

A Sabadell encara s'hi fan coses: Homenàs de Sabadell

(capítol 17)

Maite Soler

-Guaita'l, Sergi! On vas per aquí? Quant de temps!

-Àvia, no exageris. Tu sempre fent la broma.

-I quin *New Look*, com diuen ara els moderns! Ara que, a la meua època, se'n deia "anar pelat al zero".

-I ara també, àvia.

-Però a la meua època hi anaven els que tenien polls, els presidiaris i els que estaven a la "mili" que, més o menys, era el mateix que ser a la presó. Però ara que has vingut...

-Àvia, tinc molta pressa. Només venia a dur-te la cambra de Super 8, la Minolta que l'avi em va deixar, per fer aquella composició amb els companys de l'escola de teatre i...

-Fantàstic! Ara t'escolto!

-Poca cosa més, que ens va anar molt bé i...

-No, si no vull dir... bé, me'n alegro que t'hagi anat tan bé, però el que t'haig de dir és més important. Certament, almenys per mi.

-Doncs digues, àvia, encara que sempre vaig llençat per a tu, i més si és tan important...

-El teu avi, el juliol, fa setanta anys. Com passa el temps!

-Un temps viscut. Això és el que interessa.

-I per molts anys, Sergi. I això també interessa, doncs una cosa que m'agradaria fer és passar pel·lícules de quan tu eres petit. Bé, tu i els teus cosins i germans, i les nenes... I tu ets com el teu avi, saps fer anar aquesta màquina que, quan s'enfada, es comença a menjar pel·lícules i les ros-

sega fins a esmicolar-les, la molt maldestra!

-No critiquis el Super 8, àvia, que ha estat el millor sistema per fer cinema del món, pel que volien fer cinema. El més senzill!

-I per cert, on son les bobines? No s'hauran pas perdut!

-Les vaig dur a l'Arxiu Històric del carrer Indústria.

-Que les vas donar?

-No, àvia. Allà tenen unes cambres frigorífiques i te les guarden. Les puc anar a buscar si tu les vols veure. Deixant-les a casa, s'haurien fet mal bé.

-Aquest jovent sap de tot. I, de pas, vas amb el Tatum i li demanes si et pot aconseguir la bobina d'"*Un tranvia llamado deseo*", del Marlon Brando.

-Això, àvia, no t'ho podré pas fer.

-Que ho dius per temps o per diners? Mira, de moment agafa cent euros que tinc al moneder i la resta...

-El Tatum fa poc que va morir.

-Però... però què dius!

-Va morir un divendres d'ara fa prop d'un mes, exactament el 16 de Maig, i es va fer l'enterrament el dissabte. Hi van anar tota una colla de bons amics, que n'eren molts.

-Però si fa no res vam anar a l'Urpí a fer-li un homenatge quan va tancar la botiga del carrer Tres Creus, on tot-hom hi era ben rebut, tant per comprar com per fer el tafaner, d'entre els objectes més variats, com per fer-la petar. En Josep Fernández era un homenàs d'aquells que donen vida i esperit a una ciutat com la nostra. Home de bon tracte, cordial i amiga-

ble. Te'n recordes, de quan tu eres menut, que anaves a la seva botiga del costat de Sis, la primera que va tenir? Què hi anaves a fer?

-A mirar posters i a xerrar amb ell de cinema. Recorda, àvia, que jo, abans de fer teatre, volia ser director de cinema, i va ser el Tatum qui em va animar a fer les meves primeres pel·lícules de Super 8 amb els meus amics, exactament com, de joves, havien fet ell i el Bellmunt, amb el Tomàs Pladevall, el Lluís Comerma, el Josep Maria Creus, el Benet Ferrer, el Borrell, el Sala, el Lleonart, el Treceño, el Claramunt, el Marc Monràs i la Carme Casas, el Serracant, el Solé, el Farrús, el Farriol, el Prieto, el Tito, el Garcia, el Pere Balsach, el Comas, el Moltó, el Torres...

-Frena, frena! Però com et pots saber tants noms?

-Em va deixar una còpia d'aquestes pel·lícules. No vaig parar de fer-me pesat perquè l'avi em deixés la càmera.

-I ho vas aconseguir. Encara et recordo, amb 13 anys fent-me tallar el gall d'indi per Nadal per tercera vegada perquè deies no se què, que estava mal enquadrat. I llavors, com ells, també vas voler fundar una productora.

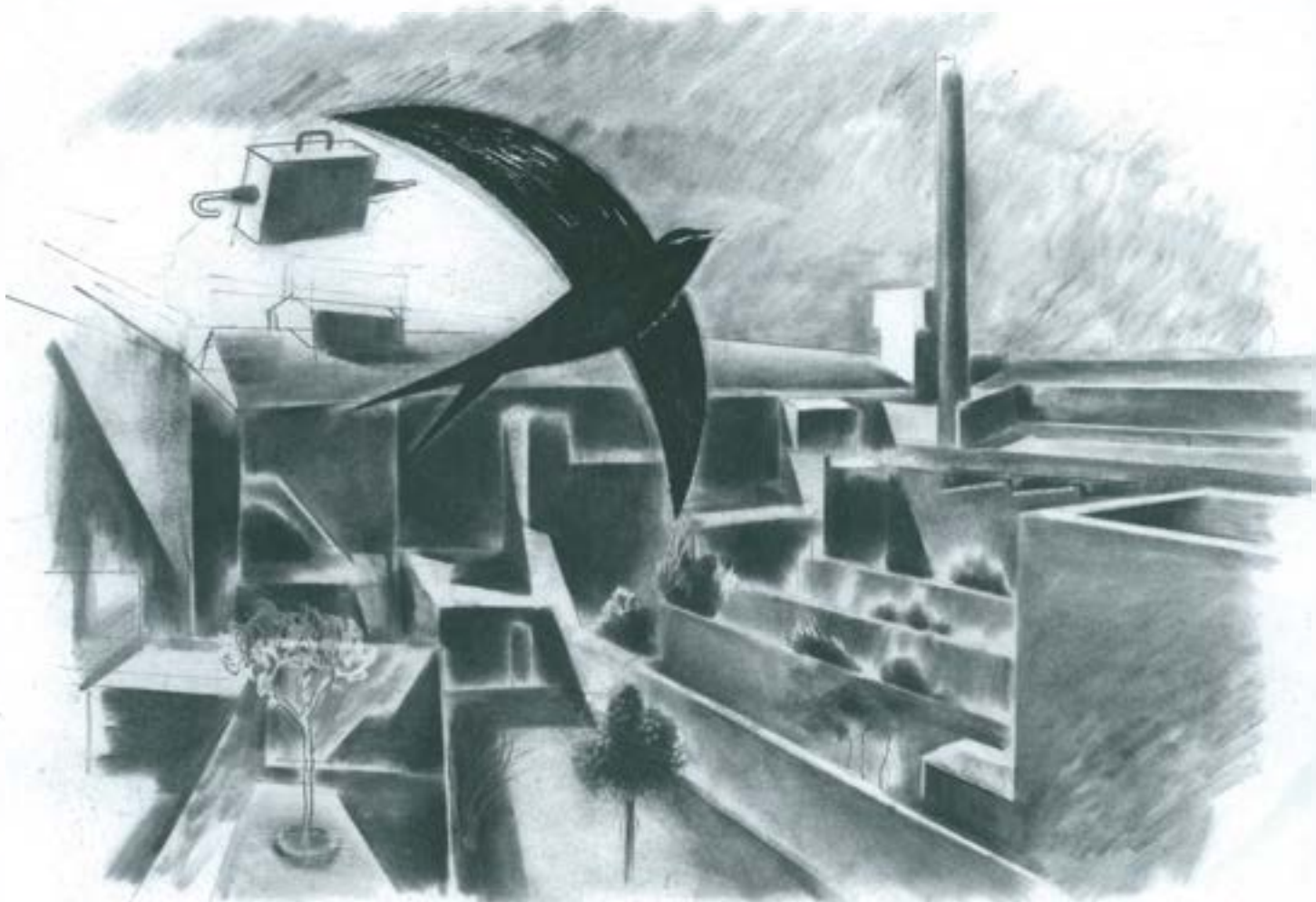
-Sí, la Tropicano Films! Perquè ells també la tenien, "Lentiplasticromocoliselectoserpentigraf". Aviam si pots repetir el que acabo de dir!

"*Lentielectroplasticromomimocoliserpentographe*"

-Àvia, com ho saps!

-He he he.... Però tu què et penses, noi, que no els coneixia? A més, ni jo havia nascut.

Il·lustració: Madaula

-Com vols dir?

-Que aquests nois van adaptar al català el nom d'una barraca de projecció de Sabadell, que a l'hora fou copiada d'un cinema de Bordeus de l'any 1902, que va fundar l'empresari José Fessi Fernández.

-Ai, àvia, el que hauràs patit tots aquests anys, convivint amb un cinèfil com l'avi.

-El mateix que patirà la teva dona, ha ha ha...

-Ha ha ha...

-Però sabies que també havia fet música, teatre i que també li agradava la pilota i la boxa? Va ajudar a tanta gent, només escoltant-los amb les seves il·lusions, a d'altres com el Morvay i Valls Baqué, a viure i a morir generós, però humil i apassionat a l'hora. En fi, que massa jove per deixar-nos.

-El Tatum viurà sempre en les il·lusions que ha contagiats a molts, a llençar-se a fer el que els apassionava. I pensa, àvia, que la cerimònia va ser molt emotiva. En Toni Creus va llegir un poema d'en Miquel Martí i Pol, del Diari de Sabadell, del dissabte 17 de Maig, en Francesc Ventura en va fer una lectura de l'homenatge escrit, En Ramon Noé i l'Antoni Angle van llegir en nom dels pintors, junt amb la Mercè Vega i una neboda. Van interpretar peces de música de cambra que encara van fer l'acte més emotiu. Fou una cerimònia civil, a l'alçada d'un gran home. Els que de l'art en vivim espiritualment li donem les gràcies, per haver nascut amb uns valors de compromís i generositat difícils de trobar.

-Ai, Sergi...

-Digues, àvia.

-Segueix endavant amb totes les teves il·lusions. No et deixis vèncer, fill, per dur que sigui de vegades arribar. Pensa com seria, d'avorrit, el món, sense colors, lletres i música.

Agraïments al Sergi Rubió i Pilar Larrosa

TEIXITS SALVADOR
els teixits que tenen estil

Indústria, 33 - Tel. 93 725 65 90 - 08202 Sabadell